

A valóság önmagát szemléli

A buddhista filozófia az "üresség" fogalmát, csak a tapasztalati valósággal kapcsolatban alkalmazza. Meg sem próbálja a valóság valódi természetét közvetlenül definiálni - mert az ilyen módon nem lehetséges - csak azt mondja, hogy mivel egyetlen valóság van („szamszára és nirvána egy és ugyanaz”), ha a tapasztalati dolgok ürességét belátjuk és felmutatjuk, akkor mindezeket túl a tényleges valóság (*"önmagában nyugvó tökéletesség", "rigpa"* stb.) bármiféle, a megismerésére irányuló közvetlen törekvés nélkül, egyszerűen kizárólagos jelenvalóságából adódóan, nyilvánvalóvá válik és minden addigi téves tudati konstrukción átragyog.

- Ezért van az, hogy a megvilágosodás nem egy történet és nem egy változás, hanem maga a valóság, ahogy van. A jelenleg érzékelt önvalód nézőpontjából úgy érdemes elképzelni, mint a valóság önmagára ismerését (tehát nem valamit, amit majd "te", az "én" fog megvalósítani vagy elérni), vagyis kizárólag csak felismerés, belátás, hogy semmi sem választ el attól, amit keresel, hogy valójában soha nem is választott el, sem idő, sem tér sem távolság, sem folyamat, mert - "veled" együtt - mindezek nem valóságos kategóriák, csak a különbözőségtudat hamis termékei. A megvilágosodás tehát nem újraegyesülés, hanem annak a ténynek a "belátása", hogy a különbözőség hamis, csak egy érzet, valójában soha nem is létezett. Ezért lehetséges a megvilágosodás („feltámadás”), mert nem létezik a különbözőség („kettősség”). Ezért nem

lehetséges, hogy különbözőség legyen szamszára és nirvána között.

- Ebből következően nem az hamis, ami körülötted van, vagy annak hiánya, mert semmi sem úgy van rajtad kívül és körülötted, ahogy érzed, és te sem vagy úgy, ahogy magadra gondolsz. Nincs is rajtad kívül, nincs is körülötted, és nincs is „te”. Ez a fajta nézőpont hamis. Amit saját létezésedről vagy nem létezésedről, saját önálló énedről, tudatodról és a valóságról érzékelsz és gondolsz, abban a nézőpontod és az abból alkotott kép a hamis, nem a valóság körülötted. Nincs személyes énbem és térben elkülönült külső megfigyelő, nem létezel elkülönülten, a „te” részed (és minden „más” is „körülötted”) nem kívülálló valami, hanem maga az általad keresett „tökéletesség teste”, a cél, a teljesség, az eleve megvilágosodott, a rigpa, aki „te”-nek és minden másnak, (fának, hegynek, kozmosznak) csak a különbözőség (kettősség) hamis nézőpontjából látszódik (értelmeződik). Ebben a hamis éntudatodban, az Óceán hullámaként (okozati jelenségként), kétségbeesetten keresed saját magad, az Óceánt. – Ennek a képtelenségnek a felismerése és belátása a megvilágosodás.

- Az „én” néző kinyitja a szemét, a film elindul, az idő látszólag megszületik, a létezés és nemlétezés megjelenik, de az önmagában nyugvó tökéletesség időtlen jelenvalósága nem változik. „Épp ez itt!” Most is a paranirvánában vagy, a feltétel nélküli szeretet és elfogadás részeként, egyedül ennek **belátása** választ el - nem valóságos módon - tőle. Saját magad tartod képzelt börtönben saját magad. Az én tudatod építi ezt az illúziót, a hamis elválasztófalat - ő az "építőmester". - *"De most*

már megismertelek, ó építőmester. Soha többé nem építéd fel e házat. - Buddha - Dhammapada"

Az elkülönült én érzete az, ami a nyilvánvalót - nem valóságosan, kizárólag illuzórikusan – elfedi, és ezzel egy nem lehetséges, teljességgel hamis nézőpontot teremt. Ez a tökéletes 22-es csapdája, hiszen **kívülről hogyan lenne megragadható, amin kívül semmi más nincs?!**

- Az egyetlen létező valóságtól való elszakadás csak egy látszat, annak látszata, hogy „te” különállóan létezel, vagyis elszakadtál. – Ennek számos bizonyítékát látod, pl., hogy egyáltalán ilyen nézőpontból gondolkodsz ezen - hogy végsősoron önálló egyénként látod magad és funkcionálsz, aki kapcsolatot keres, minél több szeretetet és minél több elfogadást. Pedig valójában soha nem szakadtál el, ezért önlényegű elkülönült létezőként nem is vagy, ez az elszakadt, elkülönült létezésed csak egy érzet, ami egy nemlétező hamis külső nézőpontba helyez, (ez maga a *kiűzetés a paradicsomból*) innen próbálsz megtalálni a rigpát, végsősoron saját magad, ám saját magad különálló halmazként (énként) való elképzelésén, mint torz lencsén keresztül (ez maga a nemlétező külső nézőpont), a valóban létező valóságot is, rajtad kívülálló, elkülönült halmazokként érzékeled, így aztán minden további, ebből a nézőpontból kiinduló erőfeszítéssel csak erősíted ezt a hamis érzetet - még a megvilágosodásra tett erőfeszítéssel is, hisz ekkor is már eleve abból indulsz ki, hogy különálló valaki vagy, akinek meg kell világosodnia, hogy van "valaki", akinek meg kell világosodnia, pedig te nem ez az elkülönült érzet vagy, nincs különálló és elszakadt „te”, nem ilyen módon vagy és soha nem szakadtál el (végsősoron soha nem

születtél és soha nem is haltál meg), ezért nem is kell visszatalálnod oda, ahol mindig is "voltál" és "leszel".

A személyes éned érzete, bármilyen valóságosnak is érzed, teljes tévedés, az ebből kiinduló erőfeszítés pedig lehetetlen célra irányuló - soha nem keletkezett okú - értelmetlen képtelenség. - **Ennek a képtelen próbálkozásnak a következménye az érzékelt valóság, ami nem más, mint az elkülönült éntapasztalaton keresztüli, megértésre törekvés képeinek felmerülése, amik egyben visszaigazolják a felfogó elkülönült „én” személyes létezését.**

Erre mondja Nágárdzsuna: "*A halmazok az énképzetből fakadnak, ám az énképzet valójában hibás; ugyan melyik hibás magból sarjad igazi hajtás? Ha belátjuk, hogy a halmazok valótlanak, az én képe eltűnik, ha pedig az én képe eltűnik, többé nem állnak össze halmazok.*"

- Továbbá, ha nem létezik semmi a valóságon kívül, ez a fajta nemlétezés is csak benne létezhet - a létező nemlétezés paradoxona így rámutat arra, hogy már e fogalmak is ebből az alapvetően hamis én nézőpontból származnak, tehát nem valóságosak, értelmetlenek. A létező és nem létező, van és nincs önmagában is kettősség, ami semmiképpen nem lehetséges. Ezért a valóság teljessége, tökéletesen magába foglal minden általunk nemlétezőnek vélt dolgot és jelenséget is - rámutatva arra, hogy a létezés és a nemlétezés feltételezése végsősoron hamis. A létezés és nem létezés is csak elképzelés, nem lehetnek az egyedüli valóságon kívül.

- Tehát dőlj hátra és "lásd be", hogy a néző és a film is csak egy érzet, nincs semmi más (nincs kettősség) - **a valóság „épp ez az!”, épp „itt és most” önmagát szemléli.**